

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

29 päivänä maaliskuuta 2012 *

Muutoksenhaku — Ympäristö — Direktiivi 2003/87/EY — Kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kaupan järjestelmä — Viron tasavallan päästöoikeuksia koskeva kansallinen jakosuunnitelma kaudeksi 2008–2012 — Komission ja jäsenvaltioiden toimivalta — Direktiivin 2003/87 9 artiklan 1 ja 3 kohta sekä 11 artiklan 2 kohta — Yhdenvertainen kohtelu — Hyvän hallinnon periaate

Asiassa C-505/09 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklan nojalla 3.12.2009 tehdystä valituksesta,

Euroopan komissio, asiamiehinään E. Kružíková, E. Randvere ja E. White, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajana,

jota tukee

Tanskan kuningaskunta, asiamiehenään C. Vang,

väliintulijana muutoksenhakuasteessa,

ja jossa valittajan vastapuolena ja muina osapuolina ovat

Viron tasavalta, asiamiehinään L. Uibo ja M. Linntam,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

jota tukevat

Tšekin tasavalta, asiamiehenään M. Smolek, ja

Latvian tasavalta, asiamiehinään K. Drēviņa ja I. Kalniņš,

väliintulijoina muutoksenhakuasteessa,

Liettuan tasavalta,

Slovakian tasavalta ja

* Oikeudenkäyntikieli: viro.

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J.N. Cunha Rodrigues sekä tuomarit U. Lõhmus, A. Rosas (esittelevä tuomari), A. Ó Caoimh ja A. Arabadjiev,

julkisasiamies: V. Trstenjak,

kirjaaja: hallintovirkamies C. Strömholm,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 29.9.2011 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 17.11.2011 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Valituksessaan Euroopan komissio vaatii kumoamaan asiassa T-263/07, Viro vastaan komissio, 23.9.2009 annetun Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion (Kok., s. II-3463; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi 4.5.2007 tehdyn komission päätöksen kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kansallisesta jakosuunnitelmasta, josta Viron tasavalta oli tehnyt kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kaupan järjestelmän toteuttamisesta yhteisössä ja neuvoston direktiivin 96/61/EY muuttamisesta 13.10.2003 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/87/EY mukaisesti ilmoituksen kaudeksi 2008–2012 (jäljempänä riidanalainen päätös).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

- 2 Kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kaupan järjestelmän toteuttamisesta yhteisössä ja neuvoston direktiivin 96/61/EY muuttamisesta 13.10.2003 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/87/EY (EUVL L 275, s. 32), sellaisena kuin se on muutettuna 27.10.2004 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2004/101/EY (EUVL L 338, s. 18; jäljempänä direktiivi 2003/87), 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tällä direktiivillä perustetaan kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kaupan järjestelmä yhteisössä – kasvihuonekaasupäästöjen vähentämiseksi sekä kustannustehokkaasti että taloudellisesti.”

- 3 Mainitun direktiivin 9 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Kunkin jäsenvaltion on jokaista 11 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettua kautta varten laadittava kansallinen suunnitelma, jossa esitetään päästöoikeuksien kokonaismäärä, jonka jäsenvaltio aikoo kyseiseksi kaudeksi myöntää, sekä se, miten sen on tarkoitus nämä oikeudet jakaa. Suunnitelman laatimisessa on käytettävä objektiivisia ja avoimia perusteita, mukaan lukien liitteessä III luetellut perusteet, ja siinä on otettava asianmukaisesti huomioon yleisön huomautukset. Komissio laatii 31 päivään joulukuuta 2003 mennessä ohjeet liitteessä III lueteltujen perusteiden täytäntöönpanosta, sanotun kuitenkaan rajoittamatta [EY:n perustamis]sopimuksen soveltamista.

11 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua kautta koskeva suunnitelma on julkistettava ja siitä on ilmoitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille 31 päivään maaliskuuta 2004 mennessä. Seuraavia kausia koskeva suunnitelma on julkaistava ja siitä on ilmoitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille vähintään 18 kuukautta ennen kyseisen kauden alkamista.

2. Kansallisia jakosuunnitelmia on tarkasteltava 23 artiklan 1 kohdassa tarkoitettussa komiteassa.

3. Jäsenvaltion tehtyä 1 kohdan mukaisen ilmoituksen kansallisesta jakosuunnitelmasta komissio voi kolmen kuukauden kuluessa hylätä suunnitelman tai sen osan sillä perusteella, että se ei ole liitteessä III lueteltujen perusteiden tai 10 artiklan mukainen. Jäsenvaltio voi tehdä 11 artiklan 1 tai 2 kohdan mukaisen päätöksen vain, jos komissio hyväksyy ehdotetut muutokset. Komission on perusteltava hylkäävä päätös.”

4 Saman direktiivin 10 artiklassa säädetään, että ”jäsenvaltioiden on jaettava vähintään 95 prosenttia päästöoikeuksista maksutta 1.1.2005 alkavaksi kolmivuotiskaudeksi. Jäsenvaltioiden on jaettava vähintään 90 prosenttia päästöoikeuksista maksutta 1.1.2008 alkavaksi viisivuotiskaudeksi”.

5 Direktiivin 2003/87 11 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kunkin jäsenvaltion on päätettävä 1 päivänä tammikuuta 2008 alkavaa viisivuotiskautta ja kutakin sitä seuraavaa viisivuotiskautta varten myönnettävien päästöoikeuksien kokonaismäärästä ja aloitettava menettely päästöoikeuksien jakamiseksi kunkin laitoksen toiminnanharjoittajalle. Päätös on tehtävä vähintään 12 kuukautta ennen kunkin kauden alkamista ja sen on perustuttava 9 artiklan nojalla laadittuun kyseisen jäsenvaltion kansalliseen jakosuunnitelmaan ja oltava 10 artiklan mukainen, ottaen asianmukaisesti huomioon yleisön huomautukset.”

6 Saman direktiivin liitteessä III luetellaan 12 perustetta kansallisten jakosuunnitelmien laatimiselle. Liitteessä III olevat perusteet 1, 2, 3, 5 ja 6 ovat seuraavat:

”1. Kunkin kautena jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärän on vastattava jäsenvaltion päästörajoitusvelvoitetta, joka perustuu [ilmastonmuutosta koskevan Yhdistyneiden Kansakuntien puitesopimuksen Kiotoa pöytäkirjan hyväksymisestä Euroopan yhteisön puolesta sekä sen velvoitteiden täyttämistä yhteisesti 25.4.2002 tehtyyn neuvoston] päätökseen 2002/358/EY [(EYVL L 130, s. 1)] ja Kiotoa pöytäkirjaan, ottaen huomioon toisaalta kokonaispäästö määrä, jota nämä päästöoikeudet vastaavat verrattuna tämän direktiivin soveltamisalaan kuulumattomista lähteistä aiheutuviin päästöihin, ja toisaalta kansalliset energiapolitiikat, ja sen olisi oltava kansallisen ilmastonmuutosohjelman mukainen. Jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärä ei saa ylittää tässä liitteessä olevien perusteiden tinkimättömäksi soveltamiseksi todennäköisesti tarvittavaa määrää. Ennen vuotta 2008 on kyseisen määrän oltava johdonmukainen niiden toimien kanssa, joilla pyritään saavuttamaan tai ylittämään kunkin jäsenvaltion tavoite päätöksen 2002/358/EY ja Kiotoa pöytäkirjan mukaisesti.

2. Jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärän on vastattava [yhteisön CO₂-päästöjen ja muiden kasvihuonekaasupäästöjen valvontajärjestelmästä 24.6.1993 tehdyn neuvoston] päätöksen 93/389/ETY [(EYVL L 167, s. 31)] mukaisesti laadittavia arvioita toteutuneesta ja suunnitellusta edistymisestä jäsenvaltioiden osallistumisessa yhteisön velvoitteiden täyttämiseen.

3. Jaettavien päästöoikeusmäärien on vastattava tämän suunnitelman kattamien toimintojen edellytyksiä, myös teknisiä edellytyksiä, vähentää päästöjä. Jäsenvaltiot voivat perustaa päästöoikeuksien jakamisen kasvihuonekaasujen päästöjen tuotekohtaiseen keskitasoon kussakin toiminnassa sekä kussakin toiminnassa saavutettavissa olevaan edistykseen.

--

5. [Perustamissopimuksen] ja etenkin [EY] 87 ja [EY] 88 artiklan vaatimusten mukaisesti suunnitelma ei saa syrjiä eri yrityksiä tai aloja toisiinsa nähden siten, että suosittaisiin aiheettomasti tiettyjä yrityksiä tai toimintoja.
6. Suunnitelmassa on oltava tiedot siitä, millä tavalla uudet osallistujat voivat alkaa osallistua yhteisön järjestelmään kyseisessä jäsenvaltiossa.”
- 7 Kasvihuonekaasupäästöjen vähennysten kaksinkertaisen laskennan välttämisestä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/87/EY mukaisessa yhteisön päästöoikeuksien kaupan järjestelmässä Kioton pöytäkirjan mukaisten hanketoimintojen yhteydessä 13.11.2006 tehdyn komission päätöksen 2006/780/EY (EUVL L 316, s. 12) 3 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:
- ”1. Jäsenvaltion on sisällytettävä päästökauppakautta 2008–2012 koskevassa kansallisessa jakosuunnitelmassa ilmoitettavaan päästöoikeuksien kokonaismäärään kutakin hanketoimintoa koskeva päästöoikeusreservi tämän päätöksen liitteessä I olevassa taulukossa vahvistetussa muodossa, jos jäsenvaltio on tehnyt hanketoiminnon isäntämaaosapuolena ennen direktiivin 2003/87/EY 9 artiklan 1 kohdassa vahvistetun kansallisen jakosuunnitelman ilmoittamista koskevan määräajan päättymistä hyväksymispäätöksiä, joissa se sitoutuu myöntämään päästövähennysyksiköitä ja sertifioituja päästövähennyksiä hanketoiminnoille, joiden ansiosta direktiivin 2003/87/EY soveltamisalaan kuuluvien laitosten päästöt vähenevät tai niitä rajoitetaan.
2. Jäsenvaltio voi sisällyttää päästökauppakautta 2008–2012 koskevassa jakosuunnitelmassa ilmoitettavaan päästöoikeuksien kokonaismäärään myös toisen päästöoikeusreservin tämän päätöksen liitteessä II vahvistetussa muodossa, jos se aikoo direktiivin 2003/87/EY 11 artiklan 2 kohdan mukaisen päätöksen jälkeen hanketoiminnon isäntämaaosapuolena tehdä hyväksymispäätöksiä, joissa se sitoutuu myöntämään päästövähennysyksiköitä tai sertifioituja päästövähennyksiä ennen 31 päivää joulukuuta 2012 sellaisille hanketoiminnoille, joiden ansiosta direktiivin 2003/87/EY soveltamisalaan kuuluvien laitosten päästöt vähenevät tai niitä rajoitetaan. Samaa päästöjen vähentämismenetelmää käyttävät suunnitellut hanketoiminnot, joiden osalta ei kuitenkaan ole hyväksymispäätöstä, voidaan ilmoittaa ryhmänä samassa sarakkeessa liitteen II mukaisesti laaditussa päästöoikeusreserviä koskevassa taulukossa.”

Asian tausta ja riidanalainen päätös

- 8 Asian taustalla olevat tosiseikat ja riidanalainen päätös on selostettu valituksenalaisen tuomion 6–12 kohdassa seuraavasti:
- ”6 Viron tasavalta teki direktiivin [2003/87] mukaisesti komissiolle ilmoituksen kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kansallisesta jakosuunnitelmastaan. Viron tasavallan mukaan ilmoitus annettiin 30.6.2006, mutta komission mukaan se tehtiin 7.7.2006.
- 7 Komission kanssa käydyn kirjeenvaihdon jälkeen Viron tasavalta esitti sille helmikuussa 2007 uuden version kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kansallisesta jakosuunnitelmastaan.
- 8 Komissio teki [riidanalaisen päätöksen] 4.5.2007 – –. Päätöksessä edellytettiin 47,8 prosentin vähennystä niihin päästöoikeuksiin, jotka Viron tasavalta aikoi myöntää.

9 Riidanalaisen päätöksen päätösosa kuuluu seuraavasti:

1 artikla

Seuraavat Viron [tasavallan] päästöoikeuksien kansalliseen jakosuunnitelmaan direktiivin [2003/87] 11 artiklan 2 kohdassa säädettyä ensimmäistä viisivuotiskautta varten liittyvät näkökohdat eivät ole jäljempänä mainittavien perusteiden mukaisia:

1. Direktiivin [2003/87] liitteessä III olevat perusteet 1, 2 ja 3: suunnitelman mukaisten päästöoikeuksien kokonaismäärän osuus, joka on 11,657987 miljoonaa hiilidioksidiekvivalenttitonnia vuodessa ja joka ei vastaa [järjestelmästä yhteisön kasvihuonekaasupäästöjen seuraamiseksi ja Kioton pöytäkirjan täytäntöönpanemiseksi 11.2.2004 tehdyn Euroopan parlamentin ja neuvoston] päätöksen 280/2004/EY [(EUVL L 49, s. 1)] mukaisesti tehtyjä arvioita eikä suunnitelman kattamien toimintojen edellytyksiä, tekniset edellytykset mukaan luettuna, vähentää päästöjä. Tätä osuutta on vähennetty ottamalla huomioon suunnitelman kattamien, vuonna 2005 jo käynnissä olleiden hanketoimintojen aiheuttamat päästöt, joita suunnitelman perusteella vähennettiin tai rajoitettiin direktiivin [2003/87] soveltamisalaan kuuluvissa laitoksissa, siltä osin kuin nuo vähennykset tai rajoitukset olivat perusteltuja ja todennettuja. Päästöoikeuksien kokonaismäärän osaa, (joka vastaa eräästä ensimmäistä päästökauppakautta varten laadittuun kansalliseen jakosuunnitelmaan sisällytettävästä polttolaitoksesta aiheutuvia päästöjä ja) jonka arvioidaan olevan 0,313883 miljoonaa tonnia vuodessa, ei ole perusteltu kansallisessa jakosuunnitelmassa edellytettujen yleisten menetelmien mukaisesti todennettujen ja perusteltujen päästötietojen nojalla.
2. Direktiivin [2003/87] liitteessä III oleva peruste 3: kansallisen jakosuunnitelman mukaiseen jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärään ei ole sisällytetty päästöoikeusreserviä, jonka Viro[n tasavalta] on muodostanut päätöksen 2006/780/EY 3 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti, eikä kysymyksessä olevia toimintoja harjoittaville laitoksille myönnettujen päästöoikeuksien määrään ole tehty vastaavaa suhteellista vähennystä.
3. Direktiivin [2003/87] liitteessä III oleva peruste 5: eräiden laitosten päästöoikeudet ylittävät kyseisten laitosten ennakoitua tarpeita sen seurauksena, että varhaisessa vaiheessa toteutetuista toimista myönnettyihin hyvityksiin on lisätty muulla tavalla lasketut päästöoikeudet.
4. Direktiivin [2003/87] liitteessä III oleva peruste 6: tiedot siitä, miten uudet osallistujat asianomaisessa jäsenvaltiossa voivat tulla mukaan yhteisön järjestelmään.

2 artikla

Kansallista jakosuunnitelmaa ei vastusteta, edellyttäen että tähän jakosuunnitelmaan tehdään syrjimättömällä tavalla seuraavat muutokset ja niistä ilmoitetaan komissiolle niin nopeasti kuin se on mahdollista ottaen huomioon aika, joka tarvitaan kansallisten menettelyjen toteuttamiseen ilman aiheutonta viivytystä.

1. Yhteisön järjestelmän puitteissa myönnettävien päästöoikeuksien kokonaismäärää vähennetään 11,657987 miljoonalla hiilidioksidiekvivalenttitonnilta vuodessa. Ensimmäisen vaiheen kansallisessa jakosuunnitelmassa huomiotta jätetyn ylimääräisen laitoksen päästöoikeudet vahvistetaan kansallisessa jakosuunnitelmassa edellytettujen yleisten menetelmien mukaisesti sekä todennettujen ja perusteltujen päästötietojen nojalla ottaen huomioon, että kokonaismäärää vähennetään kyseisen uuden laitoksen päästöoikeuksien ja kyseiselle ylimääräiselle laitokselle myönnetyn vuotuisen päästöoikeusreservin (0,313883 miljoonaa tonnia) välisen erotuksen verran. Kokonaismäärää korotetaan suunnitelman kattamien, vuonna

2005 jo harjoitettujen toimintojen aiheuttamalla päästöillä, joita suunnitelman perusteella vähennettiin tai rajoitettiin direktiivin [2003/87] soveltamisalaan kuuluvissa laitoksissa, siltä osin kuin nuo vähennykset tai rajoitukset olivat perusteltuja ja todennettuja.

2. Viro[n tasavalta] sisällyttää päätöksen 2006/780/EY 3 artiklan 1 tai 2 kohdan mukaisesti muodostettujen päästöoikeusreservien määrät direktiivin [2003/87] liitteessä III olevien perusteiden 1, 2 ja 3 mukaisesti laskettuun 12,717058 miljoonan tonnin suuruiseen päästöoikeuksien kokonaismäärään, ennen kuin kansallisten päästöoikeuksien myöntämisestä tehdään lopullinen päätös direktiivin [2003/87] 11 artiklan 2 kohdan mukaisesti, ja myöntää kyseisiä toimintoja harjoittaville laitoksille vastaavasti pienemmät päästöoikeudet.
3. Varhaisessa vaiheessa toteutetuista toimista myönnettäviä hyvityksiä ei sovelleta niin, että eräiden laitosten päästöoikeudet ylittävät kyseisten laitosten ennakoidut tarpeet.
4. Esitetään direktiivin [2003/87] liitteessä III olevien perusteiden ja 10 artiklan mukaisesti tiedot siitä, miten uudet osallistujat voivat tulla mukaan yhteisön järjestelmään.

3 artikla

1. Niiden päästöoikeuksien, jotka Viro[n tasavalta] kansallisen jakosuunnitelman mukaisesti myöntää laitoksille ja uusille osallistujille, vuotuisen kokonaismäärän keskiarvo ei saa ylittää 12,717058:aa miljoonaa tonnia, joista vähennetään sekä päätöksen 2006/780/EY 3 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti muodostettavien Viron [tasavallan] päästöoikeusreservien määrä että se määrä, jonka verran eräälle ensimmäistä päästökauppakautta varten laadittuun jakosuunnitelmaan sisällyttömälle ylimääräiselle polttolaitokselle jaetut päästöoikeudet mahdollisesti poikkeavat kyseiselle laitokselle vuosittain osoitetusta 0,313883 miljoonan tonnin reservistä, koska näitä määriä ei ole perusteltu kansallisessa jakosuunnitelmassa edellytettujen yleisten menetelmien mukaisesti ja todennettujen ja perusteltujen päästötietojen pohjalta, ja joita korotetaan sellaisista hanketoiminnoista aiheutuvien päästöjen huomioon ottamiseksi, jotka olivat käynnissä jo vuonna 2005 ja joiden perusteella on vuonna 2005 vähennetty tai rajoitettu direktiivin [2003/87] soveltamisalaan kuuluvien laitosten päästöjä, edellyttäen että nämä vähennykset tai rajoitukset ovat olleet perusteltuja ja todennettuja.

2. Kansallista jakosuunnitelmaa saadaan muuttaa ilman komission ennakko hyväksyntää, jos muutokset koskevat yksittäisille laitoksille päästöoikeuksien kokonaismäärän puitteissa myönnettäviä päästöoikeuksia ja johtuvat tietojen laadun teknisestä paranemisesta tai jos ne koskevat maksutta jaettavien päästöoikeuksien osuuden vähentämistä direktiivin [2003/87] 10 artiklassa säädettyllä määrällä.

3. Kaikista kansallisen jakosuunnitelman muutoksista, jotka tehdään 1 artiklassa osoitettujen sääntöjenvastaisuuksien korjaamiseksi mutta jotka poikkeavat 2 artiklassa mainituista muutoksista, on ilmoitettava komissiolle niin nopeasti kuin se on mahdollista ottaen huomioon aika, joka tarvitaan kansallisten menettelyjen toteuttamiseen ilman aiheutonta viivytystä, ja muutokset edellyttävät komission ennakko hyväksyntää direktiivin [2003/87] 9 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Kansalliseen jakosuunnitelmaan ei saa tehdä muita muutoksia, tämän päätöksen 2 artiklan mukaisesti tehtäviä muutoksia lukuun ottamatta.

4 artikla

Tämä päätös on osoitettu Viron tasavallalle.”

Asian käsittely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

- 9 Viron tasavalta nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 16.7.2007 jättämällään kannekirjelmällä kanteen, jossa se vaati riidanalaisen päätöksen kumoamista.
- 10 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen seitsemännen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 29.1.2008 antamallaan määräyksellä Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan väliintulijaksi tukemaan komission vaatimuksia sekä Liettuan tasavallan ja Slovakian tasavallan väliintulijoiksi tukemaan Viron tasavallan vaatimuksia.
- 11 Viron tasavalta esitti kanteensa tueksi viisi kanneperustetta. Niistä ensimmäinen oli direktiivin 9 artiklan 1 ja 3 kohdan sekä 11 artiklan 2 kohdan rikkomisesta johtuva lainvastaisuus, toisena kanneperusteena olivat ilmeiset arviointivirheet, kolmantena kanneperusteena EY 175 artiklan rikkominen, neljäntenä kanneperusteena hyvän hallinnon periaatteen loukkaaminen ja viidentenä kanneperusteena perustelujen puuttuminen.
- 12 Komissio vaati, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jättää kanteen tutkimatta siltä osin kuin se koskee riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 3 ja 4 kohtaa, 2 artiklan 3 ja 4 kohtaa sekä 3 artiklan 2 ja 3 kohtaa, koska Viron tasavalta ei ollut esittänyt mitään tosiseikkoihin tai oikeuskysymyksiin kohdistuvaa kanneperustetta, joka liittyisi näihin määräyksiin, sekä hylkää kanteen perusteettomana siltä osin kuin se koskee riidanalaisen päätöksen muita määräyksiä.
- 13 Valituksenalaisella tuomiolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi riidanalaisen päätöksen kokonaisuudessaan.
- 14 Valituksenalaisen tuomion 28–34 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi ensiksi komission vaatimuksen kanteen jättämisestä osittain tutkimatta. Kyseinen tuomioistuin katsoi, etteivät riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 ja 2 kohta, 2 artiklan 1 ja 2 kohta sekä 3 artiklan 1 kohta olleet erotettavissa saman päätöksen muista osista ja että mikäli Viron tasavallan esittämät kanneperusteet olivat aiheellisia, riidanalainen päätös oli kumottava kokonaisuudessaan.
- 15 Sen jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin käsitteli valituksenalaisen tuomion 49–93 kohdassa ensimmäistä kanneperustetta, joka koski direktiivin 2003/87 9 artiklan 1 ja 3 kohdan sekä 11 artiklan 2 kohdan rikkomisesta johtuvaa lainvastaisuutta. Kyseinen tuomioistuin totesi ensinnäkin, että komissio oli ylittänyt mainitun direktiivin 9 artiklan 3 kohdan mukaisen valvontavaltansa yhtäältä määrittäessään tietynsuuruisen päästöoikeusmäärän, jonka ylittämistä pidetään kaikissa tapauksissa yhteensopimattomana samassa direktiivissä vahvistettujen perusteiden kanssa, ja toisaalta hylätessään kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kansallisen jakosuunnitelman, josta Viron tasavalta oli tehnyt direktiivin 2003/87 mukaisesti ilmoituksen kaudeksi 2008–2012 (jäljempänä Viron kansallinen jakosuunnitelma), siltä osin kuin siinä esitetty päästöoikeuksien kokonaismäärä ylitti kyseisen rajan. Kyseinen tuomioistuin totesi toiseksi, että komissio oli rikkonut direktiivin 2003/87 9 artiklan 3 kohtaa korvatessaan Viron tasavallan suunnitelmassaan tekemän arvioinnin omalla arvioinnillaan. Tässä yhteydessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi myös, etteivät komission käyttämät tiedot ja arviointimenetelmät ”välttämättä” olleet kaikkein edustavimpia.
- 16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätyi valituksenalaisen tuomion 94 kohdassa katsomaan, että kasvihuonekaasujen jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärän vahvistamista koskevat riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 kohta, 2 artiklan 1 kohta ja 3 artiklan 1 kohta oli kumottava. Näin ollen Viron tasavallan esittämiä toista, kolmatta ja viidettä kanneperustetta ei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan ollut tarpeen tutkia, koska ne kohdistuvat näihin samoihin määräyksiin.
- 17 Valituksenalaisen tuomion 99–112 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin käsitteli lopuksi neljättä kanneperustetta, joka koski hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista. Tämä kanneperuste kohdistui komission tekemään arviointiin siitä, oliko Viron kansallinen jakosuunnitelma yhteensopiva

direktiivin 2003/87 liitteessä III olevan perusteen 3 kanssa, joka koski reservien sisällyttämistä kasvihuonekaasujen jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärään. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan komissio ei ollut osoittanut, että tähän jakosuunnitelmaan sisältyvät laskelmat olisivat olleet virheellisiä.

- 18 Sen vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 113 kohdassa, että riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohta ja 2 artiklan 2 kohta, jotka koskivat väitettä reservien sisällyttämättä jättämisestä päästöoikeuksien kokonaismäärään, oli kumottava.
- 19 Päädyttyään näin ollen siihen lopputulokseen, että riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 ja 2 kohta, 2 artiklan 1 ja 2 kohta sekä 3 artiklan 1 kohta oli kumottava, ja todettuaan, ettei näitä määräyksiä voitu erottaa riidanalaisen päätöksen muista osista, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 114 kohdassa, että riidanalainen päätös oli kumottava kokonaisuudessaan.

Asian käsittely unionin tuomioistuimessa sekä asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset

- 20 Unionin tuomioistuimen presidentti hyväksyi 1.6.2010 antamallaan määräyksellä Tanskan kuningaskunnan väliintulijaksi tukemaan komission vaatimuksia sekä Tšekin tasavallan ja Latvian tasavallan väliintulijoiksi tukemaan Viron tasavallan vaatimuksia.
- 21 Valituksessaan komissio vaatii, että unionin tuomioistuin
- kumoaa valituksenalaisen tuomion ja
 - velvoittaa Viron tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 22 Tanskan kuningaskunta vaatii, että unionin tuomioistuin kumoaa valituksenalaisen tuomion.
- 23 Viron tasavalta vaatii, että unionin tuomioistuin
- ensisijaisesti hylkää valituksen
 - toissijaisesti palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen ratkaisun antamista varten niistä tämän jäsenvaltion ensimmäisessä oikeusasteessa esittämistä kanneperusteista, joita valituksenalaisessa tuomiossa ei ole arvioitu, ja
 - velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 24 Tšekin tasavalta vaatii, että unionin tuomioistuin
- hylkää valituksen ja
 - velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 25 Latvian tasavalta vaatii, että unionin tuomioistuin hylkää valituksen.

Valitus

- 26 Valituksensa tueksi komissio esittää neljä valitusperustetta. Ne koskevat ensinnäkin oikeudellista virhettä kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten käsittelyssä ja toiseksi oikeudellista virhettä direktiivin 2003/87 9 artiklan 1 ja 3 kohdan sekä 11 artiklan 2 kohdan tulkinnassa. Kolmanneksi valittaja katsoo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tulkinneen hyvän hallinnon

periaatetta virheellisesti ja neljänneksi tehneen virheen riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 ja 2 kohdan, 2 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 3 artiklan 1 kohdan oikeudellisessa luonnehdinnassa katsoessaan, etteivät nämä määräykset olleet erotettavissa saman päätöksen muista määräyksistä

Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee oikeudellista virhettä kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten käsittelyssä

Asianosaisten lausumat

- 27 Komissio väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 21 artiklaa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdtaa katsoessaan, että kumoamiskanne oli tutkittava siltä osin kuin se kohdistui riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 3 ja 4 kohtaan, 2 artiklan 3 ja 4 kohtaan sekä 3 artiklan 2 ja 3 kohtaan.
- 28 Komissio huomauttaa, että kanneperusteet, joihin Viron tasavalta on vedonnut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, koskivat pääasiallisesti kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kokonaismäärälle riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 kohdassa, 2 artiklan 1 kohdassa ja 3 artiklan 1 kohdassa vahvistetun ylärajan laillisuutta ja osaksi myös riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohdassa ja 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua päästöoikeusreservien sisällyttämättä jättämistä. Kyseinen jäsenvaltio ei ollut esittänyt minkäänlaista arvostelua siitä, että Viron kansalliseen jakosuunnitelmaan oli todettu sisältyvän muita sääntöjenvastaisuuksia eli suosikkijärjestelmä kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien jakamisessa ja avoimuuden puute uusien osallistujien kohtelussa. Voidakseen nostaa kanteen riidanalaisesta päätöksestä kokonaisuudessaan Viron tasavallan olisi kuitenkin pitänyt esittää päätöksen jokaiseen määräykseen kohdistuvia kanneperusteita.
- 29 Lisäksi komissio katsoo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen todetessaan, etteivät riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 3 ja 4 kohta, 2 artiklan 3 ja 4 kohta sekä 3 artiklan 2 ja 3 kohta olleet erotettavissa saman päätöksen muista määräyksistä.
- 30 Viron tasavalta vaatii, että tämä valitusperuste hylätään. Se muistuttaa vaatineensa riidanalaisen päätöksen kumoamista kokonaisuudessaan. Kannekirjelmässä oli yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 21 artiklassa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdassa vahvistettujen muotovaatimusten mukaisesti yhteenveto kanneperusteista, joihin vedottiin. Valituksenalainen tuomio puolestaan perustuu asianmukaiseen tulkintaan riidanalaisen päätöksen määräysten erotettavuuden edellytyksistä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 31 Ensimmäinen valitusperuste kohdistuu valituksenalaisen tuomion 28–34 kohtaan, jotka koskevat kysymystä kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumisesta osittain.
- 32 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin käsitteli valituksenalaisen tuomion 28–33 kohdassa kysymystä siitä, olivatko riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 ja 2 kohta, 2 artiklan 1 ja 2 kohta sekä 3 artiklan 1 kohta erotettavissa saman päätöksen muista määräyksistä, ja päätyi katsomaan, ettei niin ollut. Sen vuoksi kyseinen tuomioistuin hylkäsi tuomionsa 34 kohdassa komission väitteet, joiden mukaan kanne olisi jätettävä osaksi tutkimatta, ja totesi samalla, että mikäli Viron tasavallan esittämät kanneperusteet ovat aiheellisia, riidanalainen päätös on kumottava kokonaisuudessaan.
- 33 Käsiteltävässä tapauksessa on kiistatonta, että Viron tasavalta oli kannekirjelmässään vaatinut riidanalaisen päätöksen kumoamista kokonaisuudessaan. Komission oikeudenkäyntiväite koski väitettyjä puutteellisuuksia kannekirjelmän perusteluissa kumoamisvaatimuksen laajuuden osalta,

koska kyseisen jäsenvaltion esittämät kanneperusteet kohdistuivat ainoastaan päätöksen 1 artiklan 1 ja 2 kohtaan, 2 artiklan 1 ja 2 kohtaan sekä 3 artiklan 1 kohtaan. Komission mukaan tällainen kannekirjelmä ei ollut yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan ensimmäisessä kohdassa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdassa vahvistettujen vaatimusten mukainen. Komissio on katsonut, että Viron tasavallan esittämien kanneperusteiden kohteena olevat määräykset olivat erotettavissa päätöksen muista määräyksistä, ja vaatinut sen vuoksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jättää kanteen tutkimatta siltä osin kuin se kohdistuu kyseisiin muihin määräyksiin.

- 34 Tältä osin on muistutettava, että yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan ensimmäisen kohdan, jota kyseisen perussäännön 53 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla sovelletaan myös oikeudenkäyntiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c ja d alakohdan mukaan kannekirjelmässä on mainittava vaatimukset ja yhteenvedo seikoista, joihin kanne perustuu. Näiden mainintojen on oltava riittävän selkeitä ja täsmällisiä, jotta vastaaja voi valmistella puolustuksensa ja jotta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi tarvittaessa ratkaista kanteen tukeutumatta muihin tietoihin. Oikeusvarmuuden ja hyvän lainkäytön takaamiseksi kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksenä on, että ne olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kantaja perustaa kanteensa, käyvät ilmi ainakin pääpiirteittäin itse kannekirjelmästä, kunhan ne on esitetty johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi (ks. asia C-343/08, komissio v. Tšekki, tuomio 14.1.2010, Kok., s. I-275, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 35 Lisäksi on syytä todeta, että Viron tasavallan toimittama kannekirjelmä täytti nämä muotovaatimukset, koska siihen kiistattomasti sisältyi maininta oikeudenkäynnin kohteesta ja yhteenvedo tämän jäsenvaltion esittämistä kanneperusteista, jotka kohdistuivat riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 ja 2 kohtaan, 2 artiklan 1 ja 2 kohtaan sekä 3 artiklan 1 kohtaan. Asiassa ei myöskään ole kiistetty sitä, että ne olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanneperusteet perustuivat, kävivät johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi ilmi itse kannekirjelmästä.
- 36 Viron tasavalta ei tosin ollut esittänyt kannekirjelmässään kanneperusteita tai väitteitä, jotka olisivat koskeneet riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 3 ja 4 kohtaa, 2 artiklan 3 ja 4 kohtaa sekä 3 artiklan 2 ja 3 kohtaa. Kumoamiskanteen nostaminen unionin oikeuteen perustuvasta toimesta kokonaisuudessaan ei kuitenkaan välttämättä edellytä, että kantaja esittäisi kanneperusteita tai väitteitä kaikista siihen sisältyvistä määräyksistä.
- 37 Kysymystä siitä, saattoiko kannekirjelmän perusteissa nimenomaisesti mainittujen määräysten eli riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 ja 2 kohdan, 2 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 3 artiklan 1 kohdan kumoamisesta seurata saman päätöksen muiden osien kumoaminen, kuten Viron tasavalta oli kannekirjelmässä esittämässään vaatimustensa yhteenvedossa pyytänyt, ja erityisesti siitä, onko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, etteivät nämä määräykset olleet erotettavissa päätöksen muista määräyksistä, on puolestaan tarkasteltava neljännen valitusperusteen käsittelyn yhteydessä.
- 38 Tästä seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on menetellyt oikein hylätessään komission oikeudenkäyntiväitteen riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 3 ja 4 kohdan, 2 artiklan 3 ja 4 kohdan sekä 3 artiklan 2 ja 3 kohdan osalta. Näin ollen ensimmäinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Toinen valitusperuste, joka koskee oikeudellista virhettä direktiivin 2003/87 9 artiklan 1 ja 3 kohdan sekä 11 artiklan 2 kohdan tulkinnassa

- 39 Toisessa valitusperusteessaan komissio katsoo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen direktiivin 2003/87 9 artiklan 1 ja 3 kohdan sekä 11 artiklan 2 kohdan tulkinnassa. Komissio arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiä yleisiä

huomautuksia kyseisessä direktiivissä säädetystä jäsenvaltioiden ja komission välisestä toimivallan jaosta ja komission kyseisen direktiivin 9 artiklan 3 kohdan nojalla harjoittaman valvonnan luonteesta ja esittää sen jälkeen perusteluja, jotka voidaan jakaa kahteen osaan. Ensimmäinen osa koskee väitettä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen sivuuttamisesta ja toinen osa väitettä saman direktiivin tavoitteen sivuuttamisesta.

- 40 Viron tasavalta vaatii tämän valitusperusteen hylkäämistä. Komissio ei sen mielestä ole vedonnut mihinkään sellaiseen perusteluun, joka voisi osoittaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen katsoessaan, että direktiivin 2003/87 9 ja 11 artiklan mukaan komission oli toimittava Viron tasavallan tekemien valintojen laillisuuden valvojana ja kunnioitettava tälle jäsenvaltiolle kuuluvaa harkintavaltaa.

Komission direktiivin 2003/87 9 artiklan 3 kohdan nojalla harjoittaman valvonnan luonne

– Asianosaisten lausumat

- 41 Komissio arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta direktiivin 2003/87 9 ja 11 artiklassa säädetyn komission ja jäsenvaltioiden välisen toimivallan jaon sivuuttamisesta sekä oikeudellisesta virheestä, jonka kyseinen tuomioistuin on tehnyt luonnehtiessaan komission kyseisen direktiivin 9 artiklan 3 kohdan nojalla harjoittaman valvonnan laillisuusvalvonnaksi.
- 42 Komission mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 51 kohdassa virheellisesti laajentanut jäsenvaltioiden toimivaltaa nojautumalla EY 249 artiklasta ilmenevään direktiivin oikeudellisen luonteen määritelmään. Direktiivin 2003/87 9 ja 11 artikla oli tarkoitettu sovellettaviksi ainoastaan toimielinten ja jäsenvaltioiden välisissä suhteissa, eikä niitä ollut välttämätöntä saattaa sitä ennen osaksi kansallista oikeusjärjestystä. Ne olivat asetusluonteisia ja asetuksen säännösten tavoin välittömästi sovellettavia. Kansallisten jakosuunnitelmien muotoa ja sisältöä puolestaan määritettiin ja valvottiin pitkälti Euroopan unionin tasolla, kun otetaan huomioon erityisesti komission kyseisen direktiivin 9 artiklan 1 kohdan nojalla laatimat suuntaviivat saman direktiivin liitteessä III mainittujen perusteiden täytäntöönpanoa varten.
- 43 Vastoin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valitsemaa lähestymistapaa EY 5 artiklan toisessa kohdassa vahvistettu toissijaisuusperiaate ei komission mukaan voi rajoittaa unionin lainsäätäjän komissiolle antamaa valvontavaltaa. Toissijaisuusperiaatetta ei nimittäin sovelleta enää silloin, kun lainsäätäjä on katsonut välttämättömäksi säätää asiasta unionin tasolla.
- 44 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on komission mukaan virheellisesti nojautunut EY 211 ja EY 226 artiklaan. Kansalliset jakosuunnitelmat eivät ole direktiivin täytäntöönpanotoimia sanan tavanomaisessa merkityksessä. Täytäntöönpanotoimeen voidaan kohdistaa EY 226 artiklan nojalla komission valvontaa ainoastaan jälkikäteen, kun sen sijaan direktiivin 2003/87 9 artiklan nojalla komissio arvioi kansallisia jakosuunnitelmia ennakoivalvonnassa. Kyseisen artiklan 2 kohdassa mainitulla ilmastonmuutoskomitealla on merkittävä tehtävä tässä yhteydessä. Tällä alalla komission harjoittama valvonta menee siten pitemmälle kuin pelkkä laillisuusvalvonta.
- 45 Komissio täsmentää vastauksessaan Tšekin tasavallan, Tanskan kuningaskunnan ja Latvian tasavallan väliintulokirjelmiin, ettei tämän valitusperusteen tarkoituksena ole vaatia toteamaan, että komissiolle on toimivalta vahvistaa sitovasti kasvihuonekaasujen jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärä, vaan osoittaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättely komission valvontavallan rajoittamiseksi on virheellinen. Vaikka asiassa olisi vastoin komission käsitystä katsottava, ettei komissio olisi saanut ilmoittaa riidanalaisessa päätöksessä hyväksyttävänä pitämänsä päästöoikeuksien kokonaismäärää, tämä toteamus ei missään tapauksessa ole riittävä peruste riidanalaisen päätöksen kumoamiseen, koska komissio on selittänyt yksityiskohtaisesti, että Viron tasavallan suunnittelema päästöoikeuksien kokonaismäärä oli selvästi liian suuri.

46 Viron tasavalta katsoo, ettei komission väitteille ole perusteita. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole supistanut komission toimivaltaa EY 249 artiklaan nojautuen. Se on pelkästään todennut, että kun direktiivissä ei säädetä tiettyä muotoa eikä keinoja sen täytäntöön panemiseksi, jäsenvaltioilla on pääsääntöisesti täysi vapaus niiden valitsemisessa. Se seikka, ovatko direktiivin 2003/87 9 ja 11 artikla asetusluonteisia, ei vaikuta millään tavalla jäsenvaltioiden ja komission väliseen toimivallan jakoon. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei myöskään voida katsoa supistaneen komissiolle annettua toimivaltaa viittaamalla toissijaisuusperiaatteeseen.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

47 Komission väitteet kohdistuvat valituksenalaisen tuomion 49–56 kohtaan, jotka koskevat direktiivin 2003/87 9 ja 11 artiklassa säädettyä komission ja jäsenvaltioiden välistä toimivallan jakoa.

48 Kyseisissä kohdissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että jäsenvaltioilla on yksinomainen toimivalta yhtäältä kansallisten jakosuunnitelmien laatimisessa ja toisaalta kasvihuonekaasujen jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärän vahvistamista koskevien lopullisten päätösten tekemisessä. Jäsenvaltiolla on tätä toimivaltaa käyttäessään tietty harkintavalta. Komissiolla on direktiivin 2003/87 9 artiklan 3 kohdan mukaan toimivalta yhtäältä tutkia, ovatko kansalliset jakosuunnitelmat direktiivissä mainittujen perusteiden mukaisia, ja toisaalta valta hylätä suunnitelma siksi, ettei se ole kyseisten perusteiden mukainen. Komission valvontavalta ulottuu vain laillisuusvalvontaan.

49 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tässä tapauksessa asianmukaisesti todennut valituksenalaisen tuomion 53 ja 54 kohdassa, direktiivin 2003/87 11 artiklan 2 kohdasta ilmenee selvästi, ”että jäsenvaltiolla on yksinomainen toimivalta sekä laatia kansallinen jakosuunnitelma, jolla se aikoo saavuttaa [tässä] direktiivissä määritellyt kasvihuonekaasujen päästöjä koskevat tavoitteet ja josta se ilmoittaa komissiolle, että tehdä lopulliset päätökset, joissa vahvistetaan sen jakamien päästöoikeuksien kokonaismäärä kutakin viisivuotiskautta varten ja tämän määrän jako talouden toimijoiden kesken”. Direktiivin 2003/87 9 artiklan 3 kohdasta ilmenee sen sijaan yksiselitteisesti, että komission tehtävä rajoittuu sen valvomiseen, onko jäsenvaltion kansallinen jakosuunnitelma kyseisen direktiivin liitteessä III mainittujen perusteiden ja direktiivin 10 artiklan säännösten mukainen. Komissiolla on valta tutkia tämä kysymys ja valta hylätä perustellulla päätöksellä kansallinen jakosuunnitelma siksi, ettei se ole kyseisten perusteiden tai säännösten mukainen. Jos komissio hylkää jäsenvaltion suunnitelman, jäsenvaltio voi tehdä direktiivin 11 artiklan 2 kohdan mukaisen päätöksen vain, jos komissio on hyväksynyt muutokset, jotka jäsenvaltio on ehdottanut suunnitelmaan.

50 Toisin kuin komissio väittää, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ei voida moittia siitä, että se olisi valituksenalaisen tuomion 51 kohdassa nojautunut EY 249 artiklan kolmanteen kohtaan arvioidessaan direktiivin 2003/87 9 ja 11 artiklassa säädettyä komission ja jäsenvaltioiden välistä toimivallan jakoa. Periaatetta, jonka mukaan direktiivi velvoittaa saavutettavaan tulokseen nähden jokaista jäsenvaltiota, jolle se on osoitettu, mutta jättää kansallisten viranomaisten valittavaksi tuloksen saavuttamiseen tarvittavat muodot ja keinot, sovelletaan lähtökohtaisesti direktiiviin kokonaisuudessaan.

51 Direktiiveissä jäsenvaltioille asetetut velvoitetyypit ja näin ollen tulokset, jotka jäsenvaltioiden on saavutettava, voivat tosin olla hyvin erilaisia. On myös kiistatonta, että direktiivien säännökset, jotka koskevat yksinomaan jäsenvaltioiden ja komission välisiä suhteita, eivät kaikissa tapauksissa edellytä täytäntöönpanotoimia (ks. vastaavasti asia C-32/05, komissio v. Luxemburg, tuomio 30.11.2006, Kok., s. I-11323, 35 ja 36 kohta). Tämä seikka ei kuitenkaan vaikuta nyt käsiteltävän oikeusriidan ratkaisuun. On kiistämätöntä, että direktiivin 2003/87 9 ja 11 artiklassa säännellään komission ja jäsenvaltioiden tehtävät kansallisten jakosuunnitelmien hyväksymismenettelyssä eli kysymys niiden välisestä toimivallan jaosta. Näiden säännösten avulla voidaan määrittää, onko jäsenvaltioilla harkintavaltaa suunnitelmien laatimisessa, ja jos on, kuinka laajaa se on.

- 52 Tässä tapauksessa on kiistämätöntä, ettei direktiivissä 2003/87 edellytetä mitään tiettyä menetelmää kansallisen jakosuunnitelman laatimisessa ja kasvihuonekaasujen jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärän vahvistamisessa. Kyseisen direktiivin liitteessä III olevassa 1 kohdassa päinvastoin säädetään nimenomaisesti, että jäsenvaltioiden on otettava jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärän vahvistamisessa huomioon muun muassa kansallinen energiapolitiikkansa ja kansallinen ilmastonmuutosohjelmansa, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien on pääosin todennut valituksenalaisen tuomion 81 kohdassa.
- 53 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien on todennut valituksenalaisen tuomion 53 kohdassa, jäsenvaltiolla on tätä toimivaltaa käyttäessään siten tietty liikkumavara valitessaan parhaiten soveltuviksi katsomansa toimenpiteet kyseisessä direktiivissä säädetyn tuloksen saavuttamiseksi, kun on kyse erityisestä asiayhteydestä – kansallisista energiamarkkinoista.
- 54 Siitä seikasta, että direktiivin 2003/87 9 artiklan mukaan komissio arvioi kansallisia jakosuunnitelmia ennakkovalvonnassa, on puolestaan todettava, että sinänsä tällainen valvontavalta eroaa monin tavoin EY 226 artiklan mukaisesta jälkikäteisvalvonnasta. Tästä seikasta ei kuitenkaan voi seurata, että ennakkovalvonnan olisi mentävä pitemmälle kuin laillisuusvalvonta.
- 55 Edellä todetusta seuraa, että komission arvostelu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämistä direktiivissä 2003/87 säädettyä jäsenvaltioiden ja komission välistä toimivallan jakoa koskevista yleisistä huomautuksista on torjuttava.

Toisen valitusperusteen ensimmäinen osa, joka koskee yhdenvertaisen kohtelun periaatteen sivuuttamista

– Asianosaisten lausumat

- 56 Komissio katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien on tehnyt lähinnä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen sivuuttamisesta johtuvan oikeudellisen virheen määrittäessään komissiolle direktiivin 2003/87 9 artiklan 3 kohdan nojalla kuuluvan valvontavallan ulottuvuutta ja laajuutta.
- 57 Komissio pitää virheellisenä johtopäätöstä, jonka mukaan se olisi rikkonut direktiivin 2003/87 9 artiklan 3 kohtaa korvaamalla Viron tasavallan tekemän arvioinnin omalla arvioinnillaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien ei ole tätä säännöstä tulkitessaan ottanut huomioon kyseistä periaatetta, ja se on lisäksi tehnyt oikeudellisen virheen arvioidessaan kysymystä kaudeksi 2008–2012 tehtävien ennusteiden lähtökohtana käytettävien, päästöjä koskevien tietojen valinnasta.
- 58 Komission mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien on menetellyt virheellisesti katsoessaan, ettei komissio voinut jättää huomiotta Viron tasavallan kansalliseen jakosuunnitelmaansa sisällyttämiä tietoja hiilidioksidipäästöistä ennen vuotta 2005 eikä niitä bruttokansantuote-ennusteita, joita kyseinen jäsenvaltio oli käyttänyt kaikkia jäsenvaltioita varten vuonna 2005 julkaistujen ennusteiden sijasta. Se, että jokaisen jäsenvaltion sallitaan käyttävän omien kriteeriensä mukaisesti muodostettuja omia tietojaan, on kuitenkin omiaan johtamaan jäsenvaltioiden epäyhdenvertaiseen kohteluun.
- 59 Direktiivin 2003/87 sekä kansallisten jakosuunnitelmien valvontamenettelyn kulun tarkoituksena ja tavoitteena on komission mukaan ”varmistaa, että kaikkien jäsenvaltioiden kansalliset jakosuunnitelmat perustuvat vertailukelpoisiin tilanteisiin”. Kansallisten jakosuunnitelmien yhdenmukaisuutta kyseisen direktiivin liitteessä III mainittujen perusteiden kanssa on siten arvioitava komission laatiman arviointimenetelmän ja tätä menetelmää käyttäen saatujen lukujen perusteella. Tämä arviointi edellyttää, että komissio käyttää kaikkien jäsenvaltioiden osalta saman vuoden hiilidioksidipäästöjä koskevia tietoja ja kaikkia jäsenvaltioita varten samanaikaisesti saatavissa olleita bruttokansantuotteen kasvuennusteita kaudeksi 2005–2010.

- 60 Direktiivin 2003/87 9 artiklassa säädetty valvontamenettelyn kulku osoittaa komission mukaan, että kyseessä on lyhyessä ajassa samanaikaisesti tehtävä valvontakierros, jonka tarkoituksena on mahdollistaa päästöoikeuksien kaupan yhteisen järjestelmän toteuttaminen kaikissa jäsenvaltioissa ennen 1.1.2008. Kansalliset jakosuunnitelmat tutkitaan samaan aikaan komissiossa ja ilmastomuutoskomiteassa, ja tämä seikka vahvistaa, että komission on välttämättä käytettävä yhdenmukaista lähestymistapaa kaikkiin suunnitelmiin.
- 61 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättely valituksenalaisen tuomion 84–86 kohdassa on komission mukaan ristiriidassa saman tuomioistuimen asiassa T-208/07, BOT Elektrownia Bełchatów ym. vastaan komissio, 20.10.2008 antamassa määräyksessä tekemän päättelyn kanssa. Kyseisessä määräyksessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli hyväksynyt jäsenvaltioiden kansallisiin jakosuunnitelmiinsa tekemien muutosten tilapäisen ohjaamisen katsoen, että direktiivin 2003/87 sanamuodosta ja sillä käyttöön otetun järjestelmän yleisestä rakenteesta ja tavoitteista johtuu, että jäsenvaltiolla on aina oikeus ehdottaa jakosuunnitelmaan muutoksia sen jälkeen, kun se on tehnyt suunnitelmasta ilmoituksen komissiolle, ja siihen asti, kunnes päätös, joka kyseisen valtion on tehtävä saman direktiivin 11 artiklan 2 kohdan mukaisesti, on tehty.
- 62 Viron tasavalta vaatii, että tämä toisen valitusperusteen ensimmäinen osa hylätään. Komissio nojautuu yhdenvertaisen kohtelun periaatteeseen, niin kuin kyseessä olisi absoluuttinen periaate. Epäyhdenvertaisen kohtelun syntymiseen johtavan tilanteen mahdollisuus ei ole peruste muuttaa direktiivissä 2003/87 säädettyä jäsenvaltioiden ja komission välistä toimivallan jakoa. Jäsenvaltioiden yhdenvertainen kohtelu voidaan varmistaa asianmukaisesti, jos komissio tutkii jokaisen suunnitelman yhtä huolellisesti.
- Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta
- 63 Toisen valitusperusteen ensimmäinen osa kohdistuu valituksenalaisen tuomion 56–93 kohtaan. Kyseisissä kohdissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, ettei komissiolle direktiivin 2003/87 9 artiklan 3 kohdan mukaan kuuluva valvontavalta oikeuta sitä korvaamaan jäsenvaltion suunnitelmaansa merkitsemiä tietoja omilla tiedoillaan. Kyseinen tuomioistuin täsmensi, ettei yhdenvertaisen kohtelun periaatteella ”voida muuttaa [tässä] direktiivissä säädettyä komission ja jäsenvaltioiden välistä toimivallan jakoa, jonka mukaan jäsenvaltioilla on toimivalta kansallisen jakosuunnitelman laatimisessa ja lopullisen päätöksen tekemisessä jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärästä”.
- 64 Heti aluksi on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tapauksia ei kohdella eri tavalla eikä erilaisia tapauksia kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella (ks. mm. asia C-127/07, Arcelor Atlantique et Lorraine ym., tuomio 16.12.2008, Kok., s. I-9895, 23 kohta).
- 65 Se, että tätä periaatetta on noudatettava, ei kuitenkaan voi muuttaa unionin oikeuden säännöksen mukaista jäsenvaltioiden ja komission välistä toimivallan jakoa. Kuten tämän tuomion 49 kohdassa on vahvistettu, direktiivin 2003/87 9 artiklan 3 kohdassa annetaan komissiolle pelkästään kansallisten jakosuunnitelmien laillisuuden valvomiseen oikeuttava toimivalta, jota käyttäen se voi hylätä suunnitelman, joka ei ole direktiivin 2003/87 liitteessä III lueteltujen perusteiden tai saman direktiivin 10 artiklan säännösten mukainen.
- 66 Kyseisen valvonnan asteesta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi puolestaan valituksenalaisen tuomion 68, 69, 75, 79 ja 80 kohdassa asianmukaisesti, että jäsenvaltioille jää vapaus käyttää valitsemiaan tietoja ja arviointimenetelmiä, kunhan ne eivät johda mainittujen perusteiden tai säännösten vastaisiin tuloksiin. Komission on kyseisen direktiivin 9 artiklan 3 kohdan mukaista valvontavaltaa käyttäessään kunnioitettava jäsenvaltiolle myönnettyä liikkumavaraa. Komissio ei siten voi hylätä kansallista jakosuunnitelmaa pelkästään sillä perusteella, että suunnitelmaan sisältyvät tiedot poikkeavat niistä tiedoista, joita komissio olisi mieluummin käyttänyt.

- 67 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ei voida moittia siitä, että se katsoi komission olevan velvollinen tutkimaan tiedot, jotka Viron tasavalta oli sisällyttänyt kansalliseen jakosuunnitelmaansa. Jos komissiolla oli ollut kyseisiin tietoihin liittyviä epäilyksiä, sen tehtävänä oli pyytää selvitystä toimivaltaisilta kansallisilta viranomaisilta tai jopa osoittaa, etteivät tiedot olleet direktiivin 2003/87 liitteessä III lueteltujen perusteiden mukaisia.
- 68 Komission esittämät väitteet kansallisten jakosuunnitelmien valvonnan samanaikaisuudesta eivät ole omiaan saattamaan kyseenalaiseksi tätä päätelmää. Nämä väitteet nimittäin perustuvat virheelliseen tulkintaan komissiolle direktiivin 2003/87 9 artiklan 3 kohdan nojalla kuuluvasta valvontavallasta. Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 65 kohdassa, mahdolliset erot jäsenvaltioiden valitsemissa tiedoissa ja arviointimenetelmissä ilmentävät niillä olevaa liikkumavaraa, jota komission on kunnioitettava yhteensopivuutta valvoessaan.
- 69 Tässä yhteydessä on todettava, että – kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen tuomion 89 kohdassa – komissio voi asianmukaisesti varmistaa jäsenvaltioiden yhdenvertaisen kohtelun tutkimalla kunkin jäsenvaltion esittämän suunnitelman yhtä huolellisesti. On syytä muistuttaa myös, että komissiolla on oikeus valita yhteinen vertailuperuste kunkin jäsenvaltion laatiman suunnitelman vertailua varten. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa, tätä varten komissiolla on muun muassa oikeus laatia valitsemiinsa tietoihin perustuva ”oma taloudellinen ja ekologinen mallinsa” ja käyttää sitä vertailukohtana tutkiessaan, ovatko kansalliset jakosuunnitelmat yhteensopivia direktiivin 2003/87 liitteessä III lueteltujen perusteiden tai saman direktiivin 10 artiklan säännösten kanssa.
- 70 Tästä syystä toisen valitusperusteen ensimmäinen osa on hylättävä perusteettomana.

Toisen valitusperusteen toinen osa, joka koskee direktiivin 2003/87 tavoitteen sivuuttamista

– Asianosaisten lausumat

- 71 Komissio katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on direktiivin 2003/87 9 artiklan 3 kohtaa tulkitessaan sivuuttanut tämän direktiivin tarkoituksen. Komissio kiistää, että se olisi ylittänyt kyseisen artiklan mukaisen toimivaltansa rajat tutkiessaan Viron kansallista jakosuunnitelmaa omien menetelmiensä perusteella eli ilmoittaessaan jaettaville kasvihuonekaasujen päästöoikeuksille tietyn määrän, jonka ylittämistä pidettäisiin aina yhteensopimattomana direktiivissä vahvistettujen perusteiden kanssa, ja hylätessään sen perusteella Viron kansallisen jakosuunnitelman siltä osin kuin siinä ehdotettu päästöoikeuksien kokonaismäärä ylitti tämän rajan.
- 72 Komissiolle tämän säännöksen mukaan kuuluvaa valvontavaltaa on sen mukaan tarkasteltava ja tulkittava direktiivin 2003/87 tavoitteiden valossa. Kyseisellä direktiivillä perustetaan sen 1 artiklan mukaan kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kaupan järjestelmä yhteisössä kasvihuonekaasupäästöjen vähentämiseksi sekä kustannustehokkaasti että taloudellisesti. Unionin tuomioistuin on edellä mainitussa asiassa Arcelor Atlantique et Lorraine ym. antamassaan tuomiossa todennut, että järjestelmän perimmäinen tavoite on ympäristönsuojelu ja että tämä järjestelmä kannustaa ja helpottaa etsimään keinoja, joilla päästöjä voitaisiin vähentää edullisimmin. Komission mukaan kyseisessä tuomiossa todetaan, että tavoite voidaan saavuttaa vain silloin, kun päästöoikeuksien kysyntä ylittää yhteisön päästöoikeuksien markkinoilla tarjolla olevan määrän. Lisäksi direktiivin 2003/87 johdanto-osan seitsemännen perustelukappaleen mukaan tällä järjestelmällä voidaan osaltaan varmistaa, ettei sisämarkkinoiden toiminta häiriinny, ja välttää kilpailun vääristyminen.
- 73 Toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisessa tuomiossa, komission direktiivin 2003/87 9 artiklan nojalla suorittama valvonta ei voi komission mukaan olla ahtaasti rajattua valvontaa, joka rajoittuisi pelkäksi jäsenvaltioiden kansallisissa jakosuunnitelmissaan käyttämien tietojen tarkastamiseksi. Valvonnan on perustuttava yhtenäiseen lähestymistapaan, joka

edellyttää, että komissio käyttää kaikkien jäsenvaltioiden osalta saman vuoden hiilidioksidipäästöjä koskevia tietoja ja kaikkia jäsenvaltioita varten samanaikaisesti saatavissa olleita bruttokansantuotteen kasvuennusteita kaudeksi 2005–2010.

- 74 Komission mukaan direktiivin 2003/87 tavoitteita ei voida saavuttaa, jollei komissiolla ole toimivaltaa vahvistaa enimmäismäärää jaettaville kasvihuonekaasujen päästöoikeuksille. Komission näkemykselle on olemassa myös menettelyn ekonomiaan liittyviä perusteita.
- 75 Komission mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti katsonut, että jäsenvaltioilla on yksinomainen toimivalta kokonaismäärän vahvistamiseen jaettaville kasvihuonekaasujen päästöoikeuksille. On mahdollista osoittaa jälkikäteen, että Viron kansallisessa jakosuunnitelmassa ilmoitettujen hiilidioksidipäästöjä vuotta 2005 edeltäneinä vuosina koskevien tietojen ja jaettaville päästöoikeuksille ehdotetun kokonaismäärän hyväksyminen ehdoitta olisi johtanut tulokseen, joka olisi ollut sekä vastoin direktiivin 2003/87 liitteessä III olevia perusteita 1–3 että vastoin tämän direktiivin tavoitteena olevaa hiilidioksidipäästöjen vähentämistä.
- 76 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei komission mielestä ole myöskään erottanut asianmukaisesti sitä, että komissio vahvistaa päästöoikeuksien kokonaismäärän ylärajan, ja sitä, että komissio vahvistaa kokonaismäärän päästöoikeuksille, jotka jäsenvaltio jakaa.
- 77 Viron tasavalta katsoo, että tämä toisen valitusperusteen toinen osa on hylättävä. Komissio ei ole millään tavoin osoittanut, ettei direktiivin 2003/87 tavoitetta voitaisi saavuttaa noudattamalla jäsenvaltioiden ja komission välistä toimivallanjakoa sellaisena kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sen vahvistanut valituksenalaisessa tuomiossa.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 78 Toisen valitusperusteen toinen osa kohdistuu valituksenalaisen tuomion 59–66 kohtaan. Näissä kohdissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että komissio oli ylittänyt direktiivin 2003/87 9 artiklan 1 ja 3 kohdan sekä 11 artiklan 2 kohdan mukaisen valvontavaltansa rajat vahvistaessaan riidanalaisessa päätöksessä päästöoikeuksille tietyn määrän, jonka ylittämistä pidettäisiin aina yhteensopimattomana direktiivissä vahvistettujen perusteiden kanssa, ja hylätessään Viron kansallisen jakosuunnitelman siltä osin kuin siinä ehdotettu päästöoikeuksien kokonaismäärä ylitti tämän rajan. Tämä valitusperusteen osa kohdistuu myös ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen johtopäätökseen, jonka mukaan komissio oli ylittänyt toimivaltansa rajat käyttäessään Viron kansallisen jakosuunnitelman arvioinnissa omia tietojaan ja omaa menetelmäänsä. Komission mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tällä menettelyllään tulkinnut direktiivin 9 artiklan 3 kohtaa tavalla, joka sivuuttaa direktiivin tavoitteet.
- 79 Tältä osin on syytä muistuttaa, että direktiivin 2003/87 tärkeimpänä tavoitteena on ilmoitettu olevan saada aikaan huomattavia vähennyksiä kasvihuonekaasupäästöissä unionilla ja sen jäsenvaltioilla olevien, Kioton pöytäkirjan mukaisten sitoumusten täyttämiseksi. Tämä tavoite on saavutettava tiettyjä alatavoitteita noudattaen ja tiettyjen toimenpiteiden avulla. Tämän osalta pääasiallisena keinona on yhteisön laajuinen kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kaupan järjestelmä, kuten direktiivin 2003/87 1 artiklasta ja johdanto-osan toisesta perustelukappaleesta ilmenee. Kyseisessä 1 artiklassa todetaankin, että järjestelmä kannustaa vähentämään kasvihuonekaasupäästöjä sekä kustannustehokkaasti että taloudellisesti. Muut alatavoitteet, joita järjestelmän on noudatettava, ovat talouden kehityksen ja työllisyyden turvaaminen sekä sisämarkkinoiden ja kilpailun edellytysten häiriötön toiminta, kuten saman direktiivin johdanto-osan viidennessä ja seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan.

- 80 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että sekään seikka, että komission suosimalla lähestymistavalla voitaisiin parantaa kasvihuonekaasujen kaupan järjestelmän toimintaa unionissa ja siten saavuttaa tehokkaammin tavoitteena oleva kasvihuonekaasupäästöjen huomattava vähentäminen, ei edes paikkansa pitäessään voisi muuttaa direktiivin 2003/87 9 ja 11 artiklassa säädettyä jäsenvaltioiden ja komission välistä toimivallan jakoa.
- 81 Jaetun toimivallan alalla, kuten ympäristönsuojelussa, unionin lainsäätäjän on nimittäin määritettävä asetettujen tavoitteiden saavuttamiseksi tarpeellisina pitämänsä toimenpiteet noudattaen samalla EY 5 artiklassa vahvistettuja toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatetta.
- 82 Se, että unionin lainsäätäjä on halunnut antaa komissiolle ainoastaan toimivallan valvoa kansallisten jakosuunnitelmien yhteensopivuutta direktiivin 2003/87 liitteessä III mainittujen perusteiden ja saman direktiivin 10 artiklan säännösten kanssa mutta ei korvaamis- tai yhdenmukaistamistoimivaltaa, johon sisältyisi toimivalta enimmäismäärän vahvistamiseen jaettaville kasvihuonekaasujen päästöoikeuksille, ilmenee sekä direktiivin 2003/87 9 artiklan 3 kohdasta että direktiivin valmisteluasiakirjoista. Se, että komission katsottaisiin voivan vahvistaa tällaisen enimmäismäärän, ylittäisi siten tämän direktiivin teleologisen tulkinnan rajat ja merkitsisi sitä, että komissiolle annettaisiin toimivaltaa, jolle ei ole minkäänlaista oikeudellista perustaa.
- 83 Kuten jo tämän tuomion 51 kohdasta ilmenee, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten menetellyt oikein katsoessaan valituksenalaisen tuomion 54 kohdassa, että direktiivin 2003/87 9 artiklan 3 kohdasta seuraa yksiselitteisesti, että komission tehtävänä on ainoastaan tutkia, onko jäsenvaltion kansallinen jakosuunnitelma direktiivin liitteessä III olevien perusteiden ja direktiivin 10 artiklan säännösten mukainen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asianmukaisesti katsonut, että komissiolle on valta tutkia suunnitelman yhteensopivuus ja valta hylätä kansallinen jakosuunnitelma siksi, ettei se ole kyseisten perusteiden ja säännösten mukainen, ja että asianomainen jäsenvaltio voi siinä tapauksessa tehdä direktiivin 11 artiklan 2 kohdan mukaisen päätöksen vain, jos komissio on hyväksynyt muutokset, jotka jäsenvaltio on ehdottanut suunnitelmaan.
- 84 Tältä osin on syytä todeta, että unionin lainsäätäjä, jolla on yksinomainen toimivalta direktiivin 2003/87 muuttamiseen, on katsonut tarpeelliseksi muuttaa sen 9 artiklaa direktiivin 2003/87/EY muuttamisesta kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kauppaa koskevan yhteisön järjestelmän parantamiseksi ja laajentamiseksi 23.4.2009 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2009/29/EY (EUVL L 140, s. 63). Tällä muutosdirektiivillä säädetään päästökauppajärjestelmän pidemmälle menevästä yhdenmukaistamisesta, jotta voidaan paremmin hyödyntää päästökaupan edut, välttää häiriöt sisämarkkinoilla ja helpottaa päästökauppajärjestelmien yhteenliittämistä.
- 85 Komission väitteestä, jonka mukaan on mahdollista osoittaa jälkikäteen, että Viron kansallisessa jakosuunnitelmassa ilmoitettujen hiilidioksidipäästöjä koskevien tietojen ja päästöoikeuksille ehdotetun kokonaismäärän hyväksyminen ehdoilla olisi johtanut direktiivin 2003/87 liitteessä III olevien perusteiden 1–3 vastaiseen tulokseen, on todettava, että väite perustuu valituksenalaisen tuomion virheelliseen tulkitsemiseen. Kuten nimittäin julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 80 kohdassa todennut, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, että komissio voi hylätä kansallisen jakosuunnitelman, joka ei ole kyseisessä liitteessä mainittujen perusteiden tai saman direktiivin 10 artiklan säännösten mukainen, eikä kyseinen tuomioistuin siten ole katsonut, että komission piti hyväksyä ehdoilla Viron kansalliseen jakosuunnitelmaan sisältyvät tiedot.
- 86 Komission väitteestä, jonka mukaan olisi menettelyn ekonomiaan liittyvistä syistä perusteltua tunnustaa komissiolle toimivalta enimmäismäärän vahvistamiseen jaettaville kasvihuonekaasujen päästöoikeuksille, on puolestaan todettava, että sinänsä tällaisella lähestymistavalla vähennettäisiin vaaraa kansallisten jakosuunnitelmien toistuvista hylkäyspäätöksistä, jotka johtuisivat niiden yhteensopimattomuudesta direktiivin 2003/87 liitteessä III lueteltujen perusteiden tai saman direktiivin 10 artiklan säännösten kanssa. Tässä yhteydessä on kuitenkin korostettava, ettei komissio ylitä toimivaltaansa, jos se päästöoikeuksien sitovaa enimmäismäärää vahvistamatta ilmoittaa kansallisen

jakosuunnitelman hylkäämispäätöksen päätösosassa, ettei se hylkää jakosuunnitelmaan tehtyjä muutoksia, jos ne ovat tässä hylkäyspäätöksessä esitettyjen ehdotusten ja suositusten mukaisia. Tällainen menettely on jäsenvaltioiden ja komission välisen vilpittömän yhteistyön periaatteen mukaista ja vastaa myös menettelyn ekonomiaan liittyviä tavoitteita.

- 87 Tästä seuraa, ettei komissiolla ole perustetta väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi direktiivin 2003/87 9 artiklan 3 kohtaa tulkitessaan sivuuttanut direktiivin tavoitteet. Toisen valitusperusteen toinen osa on siis hylättävä perusteettomana.
- 88 Koska komission esittämä arvostelu direktiivissä 2003/87 säädettyyn jäsenvaltioiden ja komission väliseen toimivallan jakoon liittyvistä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yleisistä huomautuksista on torjuttu eikä toisen valitusperusteen kumpaakaan osaa ole voitu hyväksyä, toinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Kolmas valitusperuste, joka koskee oikeudellista virhettä hyvän hallinnon periaatteen tulkinnassa

Asianosaisten lausumat

- 89 Komissio väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen hyvän hallinnon periaatteen tulkinnassa käsitellessään neljättä kanneperustetta, joka koski tämän periaatteen loukkaamista.
- 90 Komissio katsoo, että se on voinut pätevästi nojautua kaikkia jäsenvaltioiden kansallisia jakosuunnitelmia varten käytettyihin tietoihin arvioidessaan sitä, oliko Viron kansallinen jakosuunnitelma direktiivin 2003/87 liitteessä III olevan perusteen 3 mukainen eli oliko päätöksen 2006/780 3 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti muodostettu päästöreservi sisällytetty jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärään. Riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohdan perustelut olivat tältä osin riittävät, relevantit ja asianmukaiset. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti katsonut, että komissio oli nojautunut päätöksen perusteluissa omiin tietoihinsa ja syrjäyttänyt Viron tasavallan toimittamat tiedot.
- 91 Koska kysymys reservien eräiden osien sisällyttämisestä kasvihuonekaasujen jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärään oli Viron kansallisessa jakosuunnitelmassa tulkinnanvarainen, komissiolla on ollut oikeus katsoa, ettei suunnitelmassa ehdotettu kokonaismäärä ollut direktiivin 2003/87 liitteeseen III sisältyvien kolmen perusteen mukainen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 107 kohdassa itsekä todennut tämän tulkinnanvaraisuuden.
- 92 Viron tasavalta vaatii, että tämä valitusperuste hylätään. Komission väitteet johtuvat valituksenalaisen tuomion virheellisestä tulkinnasta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei neljättä kanneperustetta käsitellessään ottanut kantaa siihen, oliko komissiolla oikeus käyttää omia tietojaan arvioidessaan kysymystä päästöoikeusreservien sisällyttämisestä, vaan se tutki ainoastaan sen, oliko komissio tutkinut kaikki tähän konkreettiseen tapaukseen kuuluvat seikat huolellisesti ja puolueettomasti.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 93 Tämä valitusperuste, joka kohdistuu valituksenalaisen tuomion 99–112 kohtaan, koskee sitä, onko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella ollut pätevät perusteet päätyä katsomaan, että komissio oli loukannut hyvän hallinnon periaatetta jättäessään tutkimatta asianmukaisesti Viron kansallisen jakosuunnitelman ja erityisesti suunnitelman liitteet 1 ja 3 arvioidessaan, oliko päätöksen 2006/780 3 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti muodostettu päästöoikeusreservi otettu huomioon jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärää laskettaessa.

- 94 Toisin kuin komissio väittää, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole valituksenalaisen tuomion näissä kohdissa tarkastellut kysymystä siitä, onko komissio saanut nojautua omiin tietoihinsa arvioidessaan, oliko päästöoikeusreservi sisällytetty kokonaismääriin. Kuten Viron tasavalta perustellusti huomauttaa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on pelkästään selvittänyt, onko komissio tutkinut kyseisen jäsenvaltion kansallisessa jakosuunnitelmassaan esittämät tiedot hyvän hallinnon periaatetta noudattaen.
- 95 Valituksenalaisen tuomion 99 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on aluksi muistuttanut, että unionin oikeusjärjestyksessä myönnettyihin takeisiin hallinnollisissa menettelyissä kuuluu erityisesti hyvän hallinnon periaate, johon liittyy toimivaltaisen toimielimen velvoite tutkia huolellisesti ja puolueettomasti kaikki käsiteltävänä olevan tapauksen kannalta merkitykselliset seikat (ks. mm. asia C-269/90, Technische Universität München, tuomio 21.11.1991, Kok., s. I-5469, Kok. Ep. XI, s. I-485, 14 kohta).
- 96 Valituksenalaisen tuomion 103–108 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sitten todennut Viron tasavallan kansallisessa jakosuunnitelmassaan esittämistä luvuista, että luvut vaikuttivat johdonmukaisilta ja ymmärrettäviltä. Valituksenalaisen tuomion 109–111 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lopuksi arvioinut sitä, oliko komissio tutkinut huolellisesti ja puolueettomasti kaikki käsiteltävänä olevan tapauksen kannalta merkitykselliset seikat, kun otetaan nämä luvut huomioon. Kyseinen tuomioistuin totesi ensinnäkin, ettei komission johtopäätös, jonka mukaan kyseisiin reserveihin sisältyneitä päästöoikeuksia ei ollut sisällytetty kasvihuonekaasujen jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärään, näyttänyt olevan yhteensovitettavissa asiakirja-aineiston tietojen kanssa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi toiseksi, että komission olisi pitänyt selvittää, millä perusteella se oli tullut johtopäätökseen, jonka mukaan Viron kansallinen jakosuunnitelma ei ollut direktiivin 2003/87 liitteessä III olevan perusteen 3 mukainen. Kyseinen tuomioistuin päätteli tästä, että komissio ei ollut osoittanut, millä tavoin Viron kansalliseen jakosuunnitelmaan sisältyvät laskelmat olisivat olleet virheellisiä.
- 97 Komission väitteestä, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi itsekkin todennut Viron kansallisen jakosuunnitelman olevan tulkinnanvarainen, on todettava pitävän sinänsä paikkansa, että valituksenalaisen tuomion 107 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli todennut kansallisen jakosuunnitelman näyttävän tulkinnanvaraiselta siltä osin kuin erästä reservin osaa ei ollut sisällytetty päästöoikeuksien kokonaismäärään, koska suunnitelman liitteistä ei ilmennyt syitä, joiden vuoksi Viron tasavalta oli katsonut olevan syytä vähentää tämä reservin osa päästöoikeuksien kokonaismäärästä.
- 98 Tästä seikasta yksinään ei kuitenkaan voi seurata, että Viron kansallista jakosuunnitelmaa voitaisiin pitää direktiivin 2003/87 liitteessä III lueteltujen perusteiden vastaisena. Se, että kansalliseen jakosuunnitelmaan sisältyy jokin tulkinnanvarainen seikka, ei nimittäin voi yksinään aiheuttaa suunnitelman hylkäämistä.
- 99 Sekä kyseisen direktiivin 9 artiklan 3 kohdan nojalla että komission ja jäsenvaltioiden välisen vilpittömän yhteistyön periaatteen ja hyvän hallinnon periaatteen nojalla komission tehtävänä on ryhtyä tarvittaviin toimiin selvittääkseen, onko tämä tulkinnanvarainen seikka kyseisessä liitteessä lueteltujen perusteiden vastainen vai niiden mukainen. Tällöin komission on arvioitava kaikkia sen käsiteltävänä olevaan kansalliseen jakosuunnitelmaan sisältyviä tietoja ja tarvittaessa pyydettävä selvennyksiä toimivaltaisilta kansallisilta viranomaisilta.
- 100 Tämä valitusperuste perustuu näin ollen valituksenalaisen tuomion virheelliseen tulkintaan, ja se on tästä syystä hylättävä.

Neljäs valitusperuste, joka koskee oikeudellista virhettä arvioinnissa, jonka mukaan riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 ja 2 kohta, 2 artiklan 1 ja 2 kohta sekä 3 artiklan 1 kohta eivät ole erotettavissa päätöksen muista osista

Asianosaisten lausumat

- 101 Komissio moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä on katsonut, etteivät riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 ja 2 kohta, 2 artiklan 1 ja 2 kohta sekä 3 artiklan 1 kohta olleet erotettavissa riidanalaisen päätöksen muista määräyksistä, ja siitä, että kyseinen tuomioistuin on tämän vuoksi kumonnut riidanalaisen päätöksen kokonaisuudessaan.
- 102 Komission mielestä valituksenalainen tuomio perustuu väärään käsitykseen unionin toimiin sisältyvien määräysten erotettavuudesta sekä valituksenalaisen tuomion 28 kohdassa viitatus oikeuskäytännön ja riidanalaisen päätöksen virheelliseen tulkintaan. Komission mukaan vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että erotettavuutta koskeva edellytys ei täyty, jos toimen osittaisella kumoamisella muutetaan sen pääsisältöä. Toimen sisällön muuttaminen ei kuitenkaan merkitse tätä kaikissa tapauksissa. Toimen pääsisällön muuttaminen nimittäin edellyttää sen muuttamista sellaiseksi toimeksi, jollaista sen antaja ei aikonut antaa tai ei olisi antanut.
- 103 Riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 ja 2 kohta, 2 artiklan 1 ja 2 kohta sekä 3 artiklan 1 kohta koskevat komission mukaan kasvihuonekaasujen jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärää (direktiivin 2003/87 liitteessä III oleva peruste 3). On totta, että nämä artikkelit liittyvät yhteen, mutta ne ovat erotettavissa päätöksen muista määräyksistä. Saman päätöksen 1 artiklan 3 kohta ja 2 artiklan 3 kohta liittyvät liian suurien päästöoikeuksien jakamiseen eräille yrityksille (liitteessä oleva peruste 5), kun sen 1 artiklan 4 kohta ja 2 artiklan 4 kohta sen sijaan koskevat sitä, ettei uusista osallistujista ole riittävästi tietoa (samassa liitteessä oleva peruste 6).
- 104 Komission mielestä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättely perustuu yhtäältä toteamukseen yhtymäkohdan olemassa olostä riidanalaisen päätöksen 1 ja 2 artiklan välillä – tähän toteamukseen komissio yhtyy – ja toisaalta virheelliseen tulkintaan riidanalaisen päätöksen 2 artiklan ulottuvuudesta. Viimeksi mainitun artiklan ulottuvuutta on arvioitava 1 artiklan valossa eikä päinvastoin.
- 105 Riidanalaisen päätöksen 1 artiklaan sisältyy luettelo Viron kansallisen jakosuunnitelman niistä osista, joita komissio pitää direktiivin 2003/87 liitteessä III lueteltujen perusteiden vastaisena. Päätöksen 2 artiklaan sisältyy joukko ehdotuksia, joilla kukin 1 artiklassa todetuista sääntöjenvastaisuuksista voidaan korjata. Kummankin artiklan 1 ja 2 kohdassa selostetut sääntöjenvastaisuudet ovat erilaisia kuin samojen artiklojen 3 ja 4 kohdassa todetut ja myös niistä riippumattomia. Nämä kohdat tai ainakin nämä kohtien ryhmät ovat siten erotettavissa.
- 106 Riidanalaisen päätöksen rakenteesta ja perusteluista ilmenee komission mukaan selvästi, että jokaisella 2 artiklan kohdalla on erottamaton yhteys saman päätöksen 1 artiklan vastaavaan kohtaan eikä 2 artiklan muihin määräyksiin. Sama voidaan todeta 1 artiklan määräyksistä.
- 107 Vaikka komissio onkin sitoutunut olemaan esittämättä huomautuksia tutkiessaan sellaista uutta kansallista jakosuunnitelmaa, jossa kaikki riidanalaisen päätöksen 2 artiklaan sisältyvät ehdotukset on otettu huomioon, nämä ehdotukset eivät kuitenkaan muodosta erottamatonta kokonaisuutta. Jos katsottaisiin, ettei jotakin tai joitakin riidanalaisen päätöksen 1 artiklassa selostetuista sääntöjenvastaisuuksista ole pidettävä sääntöjenvastaisuuksina, niitä vastaavat ehdotukset 2 artiklassa menettäisivät merkityksensä. Viimeksi mainitun artiklan muita määräyksiä olisi kuitenkin edelleen sovellettava.
- 108 Riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 ja 2 kohdan, 2 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 3 artiklan 1 kohdan kumoaminen ei tässä tilanteessa voi komission mielestä muuttaa päätöksen pääsisältöä. Näitä erillisiä määräyksiä voitaisiin sitä paitsi pitää myös useina päätöksinä, jotka on koottu yhdeksi säädökseksi.

109 Viron tasavalta vaatii, että unionin tuomioistuin hylkää tämän valitusperusteen. Direktiivin 2003/87 liitteessä III olevien perusteiden 1–3, jotka koskevat kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kokonaismääräksi vahvistettavissa olevaa määrää, ja samassa liitteessä olevien perusteiden 5 ja 6 välillä on erottamaton keskinäinen yhteys. Tämä kokonaismäärä ja se tapa, jolla Viron kansallista jakosuunnitelmaa olisi muutettava viimeksi mainittujen perusteiden johdosta, liittyvät toisiinsa. Se, että komissio on riidanalaisen päätöksen 1 artiklan ja 2 artiklan 1 kohdan nojalla huomattavasti vähentänyt kyseistä määrää, vaikuttaa sekä varhaisessa vaiheessa toteutetuista toimista tietyille yrityksille myönnettyihin hyvityksiin (direktiivin liitteessä III oleva peruste 5) että uusille osallistujille myönnettäviin päästöoikeuksiin (samassa liitteessä oleva peruste 6).

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

110 Neljäs peruste kohdistuu valituksenalaisen tuomion 31–34 ja 114 kohtaan, jotka koskevat kysymystä siitä, ovatko riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 ja 2 kohta, 2 artiklan 1 ja 2 kohta sekä 3 artiklan 1 kohta erotettavissa saman päätöksen muista osista vai eivät ja onko ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin siten menetellyt oikein kumotessaan riidanalaisen päätöksen kokonaisuudessaan.

111 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on muistuttanut valituksenalaisen tuomion 28 kohdassa, unionin toimen osittainen kumoaminen on mahdollista vain silloin, kun osat, joiden kumoamista on vaadittu, ovat sellaisia, että ne voidaan erottaa toimen muista osista (ks. mm. asia C-29/99, komissio v. neuvosto, tuomio 10.12.2002, Kok., s. I-11221, 45 kohta ja asia C-244/03, Ranska v. parlamentti ja neuvosto, tuomio 24.5.2005, Kok., s. I-4021, 12 kohta; ks. vastaavasti asia C-378/00, komissio v. parlamentti ja neuvosto, tuomio 21.1.2003, Kok., s. I-937, 30 kohta). Oikeuskäytännössä on myös toistuvasti katsottu, että tämä erotettavuutta koskeva edellytys ei täyty, jos toimen osittaisella kumoamisella muutetaan sen pääsisältöä (yhdistetyt asiat C-68/94 ja C-30/95, Ranska ym. v. komissio, tuomio 31.3.1998, Kok., s. I-1375, 257 kohta; em. asia komissio v. neuvosto, tuomion 46 kohta sekä em. asia Ranska v. parlamentti ja neuvosto, tuomion 13 kohta).

112 Käsiteltävänä olevassa asiassa sen tarkistaminen, ovatko riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 ja 2 kohta, 2 artiklan 1 ja 2 kohta sekä 3 artiklan 1 kohta erotettavissa päätöksen muista osista, edellyttää mainittujen määräysten ulottuvuuden tutkimista, jotta voidaan arvioida, merkitsisikö niiden kumoaminen kyseisen päätöksen hengen ja pääsisällön muuttamista (ks. vastaavasti asia C-540/03, parlamentti v. neuvosto, tuomio 27.6.2006, Kok., s. I-5769, 29 kohta).

113 On muistutettava, että riidanalaisen päätöksen määräykset johtuvat kielteisestä arvioinnista, jonka komissio on tehnyt Viron kansallisesta jakosuunnitelmasta, josta Viron tasavalta oli ilmoittanut komissiolle. Riidanalaisen päätöksen 1 artiklassa luetellaan eri syitä, joiden vuoksi suunnitelma ei ole jonkin tai joidenkin direktiivin 2003/87 liitteessä III mainittujen perusteiden mukainen. Saman päätöksen 2 artiklassa komissio sitoutuu olemaan vastustamatta suunnitelmaa, joka hyväksytään tämän hylkäyspäätöksen jälkeen, edellyttäen, että asianomainen jäsenvaltio tekee saman artiklan 1–4 kohdassa luetellut muutokset. Riidanalaisen päätöksen 3 artiklan 1 kohta puolestaan koskee päästöoikeusreservin vahvistamista, ja sen 2 ja 3 kohta sisältävät riidanalaisen päätöksen muiden määräysten toteuttamiseen liittyviä tarkennuksia.

114 Erityisesti riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 kohdan, 2 artiklan 1 kohdan ja 3 artiklan 1 kohdan suhteesta saman päätöksen muihin osiin on todettava, että vaikka näissä määräyksissä viitataan Viron kansallisen jakosuunnitelman eri osiin ja direktiivin 2003/87 liitteessä III lueteltuihin eri perusteisiin, ne muodostavat erottamattoman kokonaisuuden.

115 Yhtäältä on selvää, että kasvihuonekaasujen jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärän vahvistaminen (direktiivin 2003/87 liitteessä III olevat perusteet 1–3), johon riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 kohdassa, 2 artiklan 1 kohdassa ja 3 artiklan 1 kohdassa viitataan, on kansallisen jakosuunnitelman keskeinen osatekijä ja liittyy läheisesti näiden suunnitelmien muihin osiin.

- 116 Toisaalta on niin, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asianmukaisesti todennut valituksenalaisen tuomion 29 ja 30 kohdassa, että jos vain jotkin riidanalaisen päätöksen 1 artiklan kohdista kumottaisiin, siitä "olisi seurauksena riidanalaisessa päätöksessä lueteltujen direktiivin [2003/87] vastaisten seikkojen lukumäärän pienentyminen". Saman päätöksen 2 artiklan joidenkin kohtien kumoamisesta puolestaan "olisi seurauksena, että komission sitoutuminen olemaan vastustamatta kansallista suunnitelmaa jäisi voimaan, vaikka tämän sitoumuksen antamisen edellytykseksi alun perin asetettujen muutosten lukumäärää vähennetään".
- 117 Mikään seikka riidanalaisessa päätöksessä ei kuitenkaan oikeuta oletamaan, että Viron kansallinen jakosuunnitelma olisi voitu katsoa direktiivin 2003/87 mukaiseksi, jollei siihen ole tehty kaikkia riidanalaisen päätöksen 2 artiklassa lueteltuja muutoksia.
- 118 Kuten nimittäin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asianmukaisesti todennut valituksenalaisen tuomion 32 kohdassa, vain joidenkin 2 artiklan kohtien kumoaminen "merkitsisi sitä, että riidanalainen päätös, jonka mukaan Viron [kansallinen] jakosuunnitelma voidaan hyväksyä, edellyttäen, että siihen tehdään neljä yksilöityä muutosta neljän [direktiivin 2003/87] liitteessä III olevien perusteiden vastaisen seikan korjaamiseksi, korvattaisiin toisensisältöisellä päätöksellä, jonka mukaan suunnitelma voitaisiin hyväksyä edellyttämällä pienempää lukumäärää muutoksia".
- 119 Näin ollen on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on menetellyt oikein katsoessaan valituksenalaisen tuomion 31 kohdassa, että riidanalaisen päätöksen 1 artiklan jonkin kohdan ja saman päätöksen 2 artiklan vastaavan kohdan kumoamisesta olisi seurauksena riidanalaisen päätöksen pääsisällön muuttuminen.
- 120 Riidanalaisen päätöksen 3 artiklan 2 ja 3 kohdan osalta riittää, kun todetaan, että kyseiset määräykset sisältävät täsmennyksiä, jotka koskevat riidanalaisen päätöksen muiden määräysten täytäntöönpanoa. Kun riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 ja 2 kohta, 2 artiklan 1 ja 2 kohta sekä 3 artiklan 1 kohta kumotaan, 3 artiklan 2 ja 3 kohta menettävät siten kohteensa.
- 121 Näitä johtopäätöksiä ei voida kumota komission väitteellä, jonka mukaan unionin toimen pääsisällön muuttaminen merkitsisi pelkästään sen muuttamista sellaiseksi toimeksi, jollaista sen antaja ei aikonut antaa tai ei olisi antanut. Tältä osin on riittävää todeta, että kysymys siitä, muuttaisiko osittainen kumoaminen unionin toimen pääsisältöä, muodostaa objektiivisen edellytyksen eikä subjektiivista, riidanalaisen toimen antaneen toimielimen poliittiseen tahtoon liittyvää edellytystä (ks. asia C-239/01, Saksa v. komissio, tuomio 30.9.2003, Kok., s. I-10333, 37 kohta sekä em. asia Ranska v. parlamentti ja neuvosto, tuomion 14 kohta).
- 122 Edellä todetusta seuraa, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole tehnyt tuomiossaan oikeudellista virhettä katsoessaan, etteivät riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 1 ja 2 kohta, 2 artiklan 1 ja 2 kohta sekä 3 artiklan 1 kohta olleet erotettavissa saman päätöksen muista osista, ja kumotessaan riidanalaisen päätöksen tästä syystä kokonaisuudessaan. Neljäs valitusperuste on siten perusteeton.
- 123 Koska yhtäkään niistä valitusperusteista, joihin komissio on vedonnut, ei ole hyväksytty, valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

- 124 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan saman työjärjestyksen 118 artiklan nojalla valitusmenettelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on hävinnyt asian ja Viron tasavalta on vaatinut sen velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, se on velvoitettava korvaamaan ne.

¹²⁵ Saman 69 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan Tšekin tasavalta, Tanskan kuningaskunta ja Latvian tasavalta, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) Valitus hylätään.**
- 2) Euroopan komissio veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**
- 3) Tšekin tasavalta, Tanskan kuningaskunta ja Latvian tasavalta vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Allekirjoitukset